

Grunder och huvudargument

Klaganden åberopar fyra grunder till stöd för sitt yrkande om upphävande av tribunalens dom.

Klaganden gör som första grund gällande att tribunalen åsidosatte artikel 107.1 FEUF, då den fann att kommissionen gjorde en felaktig bedömning då den ansåg att avyttringen av Société nationale maritime Corse-Méditerranée till ett negativt pris om 158 miljoner euro inte utgjorde något statligt stöd. Klaganden anser att tribunalen gjorde fel då den fann att kommissionen inte fick beakta risken för att bilden av staten såsom en global aktör på den privata marknaden skulle lida skada inom ramen för testet avseende en privat investerare för att avgöra huruvida de kompletterande avgångsvederlagen till SNCM:s anställda, för det fall SNCM skulle försättas i likvidation, även hade utbetalats av en privat investerare. Vidare anser klaganden att tribunalen gjorde fel då den ålade kommissionen bevisbördan för att det bland privata företag är praxis eller till och med mycket vanligt att de utbetalar kompletterande avgångsvederlag.

Som andra grund gör klaganden gällande att tribunalen gjorde en felaktig rättstillämpning och därvid åsidosatte artikel 107.1 FEUF genom att finna att kommissionen inte beaktat samtliga relevanta omständigheter i sin bedömning av jämförbarheten mellan det kapitaltillskott om 8,75 miljoner som lämnats av SNCM:s offentliga aktieägare och det kapitaltillskott om 26,25 miljoner euro som lämnats av de privata förvärvarna samt att kommissionen borde ha beaktat den uppsägningsklausul som medgetts de privata förvärvarna i samband med privatiseringen av SNCM.

Vidare gör klaganden som tredje grund gällande att tribunalen åsidosatte artikel 36, jämförd med artikel 53 första stycket, i domstolens stadga och artikel 81 i tribunalens rättegångsregler, då tribunalen fann att personstöden om 38,5 miljoner euro var att anse som statligt stöd, utan att därvid alternativt pröva om stödet uppfyllde de krav som påkallas av testet avseende en privat investerare som verkar på normala marknadsekonomiska villkor, vilket påståtts av kommissionen i det omtvistade beslutet och av den franska regeringen vid förhandlingen vid tribunalen.

Som fjärde och sista grund gör klaganden gällande att tribunalen gjorde en felaktig rättstillämpning då den fann att kommissionen gjort en uppenbart oriktig bedömning då den godkände omstruktureringsstödet med stöd av artikel 107.3 c FEUF och riktlinjerna.

Talan väckt den 27 november 2012 — Europeiska kommissionen mot Republiken Cypern

(Mål C-545/12)

(2013/C 32/11)

Rättegångsspråk: grekiska

Parter

Sökande: Europeiska kommissionen (ombud: P. Hetsch, J. Hottiaux och M. Konstatinidis)

Svarande: Republiken Cypern

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

- fastställa att Republiken Cypern har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 16 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/126/EG av den 20 december 2006 om körkort (omarbetning) (EUT L 403, s. 18, 30.12.2006) genom att inte inom den föreskrivna fristen anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet, eller i vart fall genom att inte omedelbart underrätta kommissionen om sådana åtgärder, och
- förelägga Republiken Cypern att, enligt artikel 260.3 FEUF, betala vite med ett belopp på 6 504,96 euro per dag, från den dag då domstolen meddelar dom i förevarande mål,
- förplikta Republiken Cypern att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Enligt artikel 16.1 i direktiv 2006/126/EG ska medlemsstaterna senast den 19 januari 2011 anta och offentliggöra de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa de nya bestämmelser som införs genom direktivet och som anges däri.

Republiken Cypern har inte fullt ut införlivat direktivets bestämmelser med den nationella rätten. Kommissionen gör särskilt gällande att Republiken Cypern, vid tiden för talans väckande, inte hade införlivat artiklarna 1.1, 3, 7.1, 7.3 och 7.5, 10, 15, bilaga I punkt 2, bilaga II punkt 5.2 samt bilagorna IV, V och VI i direktivet med den nationella rätten.

Följaktligen anser kommissionen att Republiken Cypern har åsidosatt sina skyldigheter enligt artikel 260.3 FEUF.

(¹) EUT L 225, 2009, s. 180.